

KERÉK IMRE

Aranylen

(linum dolomiticum)

„Csak hazánkban terem,
s egyebütt gyökeret se ver.”
(Kosztolányi Dezső)

*Aranylen,
aranylen,
lányhaj-szőkeség!
mindőtök egy-egy
tünde Flóra-kép!
Sárga sziromkelybetekkel
lengtek kecsesen,
talán nem is vett még észre
nyílt emberi szem?
Aranylenek: mező, liget
bújó ékei –
gyönyörködik-e bennetek
néha valaki?
Vagy – szerényen bókolók –
az a sorsotok,
hogy senkinek és semminek
virágozzatok?
S ha ősz felé mégis
erre téved egy
ritka vándor, ballja-e
balk éneketek:
„Nyílunk és virágzunk,
majd elbervadunk,
csak a földi lét tünékeny
csudái vagyunk...
de nyílnak helyettünk
újak, éppilyen
száz meg száznyi ringó
aranyszirmú len.
S ha új nyárba feslik-bomlik
a táj szőttese:
orcánkat a Napra tárva,
zengedezünk és nem kérjük:
dalunk tetszik-e?”*